

22. Jun. 1842

FACTS

Date:

22. Jun. 1842

Page number:

Dagbog A, side 36

TRANSCRIPTION

22 Juny

Det er sjældent at jeg klager over Veiret; naar Solen skinner glemmer jeg strax, det har regnet, men idag er det lidt bedrøveligt. Jeg gik tidligt ud for ret at være flittig og strax, da jeg kom til Kitnæs,¹ Klinten, hvor jeg maler, begyndte det at regne og har siden holdt trolig ved; da jeg kom hjem igjen hertil Færgegaarden var Skovgaard² gaaet i Seng, fordi han frøs, det saae ogsaa noget kjedeligt ud; er han kun ikke syg. – Forleden da vi gik hertil standsede vi paa en Bro over en Aa og saae ned i Vandet; snart fik vi Øie paa en Igle, der af al Magt stred mod Strømmen, den bugtede sin slimede sorte Krop det bedste den kunde, men forgjæves, Vandet førte den ganske roligt med sig udad mod Fjorden, og havde den ikke faaet det lykkelige Indfald at gaae lidt tilside, hvor Strømmen ikke var saa stærk, var den gaaet tilsøes, hvor det bedske Saltvand vel havde gjort Ende paa den. Den sorte slimede Ven lignede et Menneske, der saaledes arbejder mod Strømmen, den troede maaske ogsaa den var en Kæmper for den gode Sag, og at den vandt, den saae maaskee slet ikke at den Retning den vilde modarbejde førte den med sig. Den opnaaede Intet og forstod ikke at føre sig Omstændighederne til Nytte. Denne sorte slimede Ven lignede mig selv, heller ikke jeg tilfredsstilles af den Retning Massen tager, heller ikke jeg følger [overstreget: den] villig Strømmen, forstaaer ikke Tiden og lever derfor ofte i den svundne, skjøndt jeg erkjender, at vi bør leve [overstreget: i] [med] vore Samtidige, tit maa Hovedet sige Ja og Hjertet Nei! Skulde mit Maal være Hjernespind, min Stræben hen i Veir og Vind? jeg er dog forsaavidt lykkelig, at jeg seer ikke at Mængden river mig med, jeg troer dog at eie Noget, som er mit Eget, men naar jeg ret tænker efter, svinder det rigtignok ind saaledes at jeg ikke engang nu er istand til at nævne det; men det gjælder saaledes at komme paa det Rene med sig selv, at man veed, hvad der er erhvervet ved egen Tænkning egen Erfaring, det er dog det vi naturligst og bedst ere istand til at stride for, og selv om det kun bliver et Par Korn, da er det dog af dem at vor Livsvirksomhed skal udvikle sig. –

– – – Jeg savner min lange Bog, i den tegner jeg dog helst – – –

Den lange Steendæmning løber ud til Færgen lige for mig, Frederikssund ligger ovre paa den anden Side Fjorden, over det hele strømmer de deilige Regndraaber, klare som Diamanter ned – jeg priser Koen dernede i Engen den gaaer ufortrødent om i Tøierslaget og afgnaver Græsset, det maa ogsaa være en Lykke at kunne undvære Klæder i saadant Veir, naar Skindet skal være vaadt. Det pidsker lige stærkt – nu lidt Tobak, ikke en Bog er her, og ingen Plads havde jeg, jeg kan da troe den lange var den første, der kom paa Tale.

¹ Kignæs.

² Malerkammeraten P.C. Skovgaard (1817-1875).

36 22/11/17

Det er sjældent at jeg klager over Veint, naar Salen skinner glommende i strag, det har
regnet, men idag er det lidt bedrøveligt. Jeg gik heldigvis ud for ret at være flad og
og strag, da jeg kom til Kistens, Kisten, naar jeg maler, begynder det at regne og
der siden holdt halvt ved; da jeg kom hjem i egen kiste i Aftenstunden var
Kæmpen gaaet i Seng, først, han frøs, det saae ogsaa meget kjædet ud,
er han kom ikke sig. Forleden da jeg gik hertil stansede en paa en Bænk
over en Klæd og saae ned i Vandet, smertede sig en. Der paa en Bænk, der af
al Maaght stod med Strømmen, den finkede sin elendige sorte Kropp det bedste
den kunde, men forgaav, Naar det finkede den ganske veligt med sig, således
med Fjorden, og havde den ikke faaet det lykelige Puffeld et gaad lidt blødt
de, naar Strømmen ikke var saa stærk, naar den gaaet til søs, naar det bedste
Saltvand vel havde gaaet ind i den. Den sorte slimede Ven lignede et
Menneske, der saaledes arbejdede med Strømmen, den tredje maaste ogsaa
den var en Kæmpe for den gode Sag, og at den var det, den saae maatte
slet ikke at den. Retning den vilde medarbejde finkede den med sig. Den opnaaede
fintet og forstod ikke at finkede sig omstændighederne til Nytte. Denne sorte sli-
mede Ven lignede mig, selv, heller ikke jeg klædes stillet af den Retning,
Massen finkede, heller ikke jeg følger den vilde Strømmen, forstærker ikke Tiden
og lever dog ofte i den søvne, skjøndt jeg arbejder, at i her leve & være
Samlidige, det maa forstærket sig. Far og Alperet Nei! Skulle mit Mael
være tilfældigspind, min Strømme her i Vind og Vind? Jeg er dog finkede
lykeligt, at jeg ser ikke at Mængden naar mig med, jeg træs dog at alle
Maaght, som er mit Eget, men naar jeg ret tænker efter, serinde det er afgjort
ind realitet at jeg ikke engang nu er istand til at advarer det, men det gik
gjældet saaledes at kunne paa det Næste med sig selv, at man ved, hvad det
er enuæret ved egen Tænkning egen Erfaring, det er dog det er naturligt
og bedst er istand til at strides for, og selv om det kunde bliues et Par
Korn, da er det dog af dem at der Lige vides om det skal vide alle sig. —

— Jeg savner min lange Dag, i den tegner jeg dog helst — —
Den lange Stendammering løber ud til Fjorden ligger mig, Fjorden's vinder
ligger over paa den anden Side Fjorden, naar det hele Strømmen de derlige
Stegnsaaber, belæs som Diamanter med — jeg priser Kæmpe dannede i Engen
den gaaet i Fortænkning om i Tilværelset og afgrænses Græsset, det maa
ogsaa være en Lykke at kunne andvare Mælet i sandt Veit, naar
Mindet skal være vaadt. Det gik det lige stærkt mit lidt Tobaks, ikke en Dag
er her, og ingen Plads havde jeg, jeg havde tro den lange var den første, der kom paa Tiden